

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Iter ad coelum in quatuor partitum Semitas seu partes, & Fasciculum
Myrrhæ

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

Cap. 1. De naturâ conformitatis huius, nec non de rationibus ad eandem
nos obligantibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49363)

EXERCITIUM TERTIUM

*Conformitatis Voluntatis Humanae
cum Divinae.*

CAPUT I.

*De naturâ conformitatis huius, nec
rationibus ad eandem nos obligan-
tibus.*

*De vitâ se-
litariâ.
1. Cor. 6.
10. 17.
Isaias 62.*

Perfecta conformitas voluntatis humanae cum divina, juxta mentem S. Bernardi, est unitas una sola voluntas: *Qui adhaeret Deo, unus spiritus est, sicut & nos unum sumus.* Eadem voluntas humana ita subordinatur & transigitur in Divinam, ut renunciando ac negando quicunque proprium velle, remaneat quasi non volens, sed voluntas Dei in eâ, uti ait Propheta: non est ultra voluntas propria, sed voluntas Dei: non est plus voluntas humana, sed Divina: & si voluntas humana non propter velle vult; sed propter executionem duntaxat illius, ad quod proclivem conspiciuntur aeternam Dei. Quâ de causâ conformitas vera modum unitatis, non per modum unionis: quia anima conformata Deo unam solam habet voluntatem cum Deo: cum voluntas Dei sola sit, quae motus humana solum exequatur.

Pergit
mitas
am ve
rum et
d, qu
est fac
ndarus
in facit
riofita
ntenter
ara & i
tem ac
ontra v
it qua
riam ce
Insup
nitatis
tonis, p
um mo
e volun
ur in eâ
licitipul
icuti ec
olet, ju
in corpe
mas. I
nae cui
non er
volunt
rellecu
leum e
volunt
in quar
quanti
ducitur
Et
modò
quar
comm
Dei co

Pergit ulterius Bernardus, dicendo, quod vera con-
 mitas non solum est unitas volendi idem; sed aliud
 am velle non valendi: non tantum se privat actu;
 rum etiam potentia: non solum vult; sed non nisi il-
 li, quod Deus vult, velle potest: *Etiamsi velit, non
 est facere contra voluntatem Dei*, asserit S. Ambrosius
 ndatus in dicto Apostoli Joannis: *Qui natus est ex Deo, P[sa]. 118.
 in facit peccatum, nec potest facere.* Quod si habitus
 tioli talis vis est & potentia, ut moraliter hominem impo-
 tentem reddat ad bonum; quanto magis virtus confir-
 mata & radicata in Voluntate Dei animam reddet inha-
 rem ac moraliter impotentem ad operandum aliquid
 ontra voluntatem Dei? Perfecta igitur conformitas
 it quaedam quasi impotentia faciendi voluntatem pro-
 riam contra voluntatem Dei.

Insuper haec conformitas non solum est per modum
 nitatis; sed, uti docet Angelicus, est per modum opera-
 tionis, per modum addiscendi a Deo Doctore, & per mo-
 dum mobilis a Deo movente. Etenim non tantum unit
 e voluntas Divina cum humana; verum etiam opera-
 ur in ea, illuminando ipsam, veluti Magister illuminat
 discipulum suum; & movendo ac gubernando illam,
 icuti eques equum, cui insidet, movere & gubernare
 olet, juxta Apostolum: *Glorificate, & portate Deum
 in corpore vestro: sicut equus sessorum* ut exponit S. Tho-
 mas. Divina igitur voluntas unit se nostrae instar for-
 mae cujusdam assistentis, instar intelligentiae cujusdam
 non errantis, purgando, illuminando & perficiendo
 voluntatem nostram: *Deus illuminat, immutando in-
 tellectum & voluntatem: & purgat a defectibus intel-
 lectus & voluntatis: & perficit in finem intellectus &
 voluntatis.* Sicut si dicamus, visum corporalem purgari,
 in quantum remouentur tenebra: illuminari vero, in
 quantum perfunditur lumine: perfici, secundum quod per-
 ducitur ad cognitionem colorati.

Et haec satis de essentia virtutis hujus. Videamus
 modo rationes nos ad hanc conformitatem obligantes,
 quarum duae sunt: prima universalis est, & omnibus
 communis: secunda propria est justorum & in gratia
 Dei existentium,

¶

Prima,

CONSTITUTIO
 DE...
 ...
 ...

- 1.2. q. 93. Prima, quia, si voluntas Dei æterna lex est, manifestabilis, ac prima regula cujuscunque bonæ operationis, & contra verò, voluntas humana est lex imperiosa in operari defectibilis, Divina se conformet voluntati humana, & ab illa voluntas humana regulatur, & ab illa voluntas humana regulatur ac gubernatur, necesse est. Et hæc subditio necessaria est: quia sicut Deus est causa unius omnium rerum, ita etiam est universalis gubernator quia ejusdem est rem producere, & ei perfectionem quod ad gubernationem pertinet. In nobis ergo consideranda sunt principia: intrinsecum unum est ratio & voluntas humana: extrinsecum unum quod est ratio & voluntas Divina. Humana non est sufficiens ad rectè gubernandum, quantum est gubernata & regulata à Divina. *Psal. 4. Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine. Angelus Lumen rationis humanae debet esse regula nobis actionum, at in quantum est lumen vultus Dei, derivatum à vultu Dei.*
- 1.p. q. 103. art. 5. Secunda ratio est unio voluntatis Divinae cum humana mediante gratia. Nam, ut bene docet Angelus, in justificatione nostra non solum datur nobis gratia, etiam ipsemet Spiritus sanctus datur, & motus. *2. Pet. 1. Ut per gratiam efficiamur Divinae consortes. Non Aded, ut si Deus non esset in anima iusti per barum immensitatis, esset ibidem per unionem. Hæc unio ex triplici probatur capite. Primo quia anima iusti juxta Apostolum, est vivum & Dei Templum: ergo propriè & realiter hoc nomine debet Deus: Nescitis, quod Templum Dei estis, & Spiritus Dei habitet in vobis? Secundo, quia facta amicitia, veluti illa est, quam contrahit gratia non affectivam duntaxat, sed etiam realem & effectivam amantium inter se requirit præsentiam. Tertio quia gratia veros & proprios Dei Filios, licet adoptivos efficit, ergo per unionem & communicationem propriæ Naturæ: Videte, qualem charitatem dicitur nobis Pater, ut Filij Dei nominemur, & simus. Ergo mensi nobilitas Filiorum Dei in statu gloriæ ex*
- 1.2. q. 19. art. 4. *Psal. 4. Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine. Angelus Lumen rationis humanae debet esse regula nobis actionum, at in quantum est lumen vultus Dei, derivatum à vultu Dei.*
- 1.p. q. 43. art. 4. *2. Pet. 1. Ut per gratiam efficiamur Divinae consortes. Non Aded, ut si Deus non esset in anima iusti per barum immensitatis, esset ibidem per unionem. Hæc unio ex triplici probatur capite. Primo quia anima iusti juxta Apostolum, est vivum & Dei Templum: ergo propriè & realiter hoc nomine debet Deus: Nescitis, quod Templum Dei estis, & Spiritus Dei habitet in vobis? Secundo, quia facta amicitia, veluti illa est, quam contrahit gratia non affectivam duntaxat, sed etiam realem & effectivam amantium inter se requirit præsentiam. Tertio quia gratia veros & proprios Dei Filios, licet adoptivos efficit, ergo per unionem & communicationem propriæ Naturæ: Videte, qualem charitatem dicitur nobis Pater, ut Filij Dei nominemur, & simus. Ergo mensi nobilitas Filiorum Dei in statu gloriæ ex*
1. Cor. 3. *1. Cor. 3. Nescitis, quod Templum Dei estis, & Spiritus Dei habitet in vobis? Secundo, quia facta amicitia, veluti illa est, quam contrahit gratia non affectivam duntaxat, sed etiam realem & effectivam amantium inter se requirit præsentiam. Tertio quia gratia veros & proprios Dei Filios, licet adoptivos efficit, ergo per unionem & communicationem propriæ Naturæ: Videte, qualem charitatem dicitur nobis Pater, ut Filij Dei nominemur, & simus. Ergo mensi nobilitas Filiorum Dei in statu gloriæ ex*
- Suarez. li. 12. de Trinitate. c. 5. *1. Joan. 3. notis Pater, ut Filij Dei nominemur, & simus. Ergo mensi nobilitas Filiorum Dei in statu gloriæ ex*

manifestanda sit; in presenti nihilominus vita per gratiam & virtutem, aliquo modo manifestatur & patet: Sicut lux abscondita in manibus apparet per rimulas S.Th. 1. cit.

Hæc igitur supposita veritate, quod Deus cum attributis suis, cum Personis Divinis, Patre, Filio & Spiritu Sancto verè ac propriè reperiat per illapsum in anima mediante gratia, debet ille, tanquam primus motor, imperio Divinæ suæ voluntatis regere & gubernare voluntatem nostram: Etenim in omnibus potentiis motivis ordinatè secundum movens non movet, nisi virtute proprii moventis Inferior potentia, uti voluntas humana est, moveri & regulari debet à superiori, qualis est Divina.

Modus subordinationis hujus (docente ita eodem Angelico) exculpendus est & desumendus ab exemplo Christi, qui secundum Humanitatem in omnibus movebatur nutu Divina voluntatis, & secundum voluntatem rationis nihil volebat, nisi quod sciebat Deum velle.

Considera igitur sanctissimam illam Christi animam, quomodo per seicantiam beatam & infusam semper ac continuè contemplabatur æterna Divinæ voluntatis decreta, iisque in omnibus perfectissimè se conformare procurabat, in re, in modo, & in fine. Primò, in re: Quæ placita sunt ei, facio semper: & à meipso facio Ioan. 8. nihil. Secundò, in modo: Sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio. Tertiò, in fine: Non quero gloriam meam, sed ejus, qui misit me, Patris. Similis huic sit noster operandi modus, necesse est: semper lumine sanctæ fidei contemplando scopum Divini beneplaciti, ei nos in omnibus conformando, & volendo hoc idem, quod Deus vult, & in modo, & propter finem, quem ille intendit.

33